

Kucaklaşmayı Seven Kaktüs

Yavuz DEMİRKIRAN

Kucaklaşmayı Seven Kaktüs

Yavuz DEMİRKİRAN

Güneşli çölün tam ortasında, kumların altın gibi parladığı yerde, Dikenci adında neşeli bir kaktüs yaşıyordu. Yuvarlak, fıçı biçiminde bir gövdesi, yumuşak nane yeşili bir derisi ve başının üstünde minicik pembe bir çiçeği vardı. Dikenci bütün çöl komşularını severdi ve her şeyden çok kucaklaşmayı severdi. Yalnızca bir sorun vardı: dikenleri keskindi.

Her sabah Dikenci çölün canlandığını izlerdi. Kertenkeleler koşuşturur, kuşlar süzölür, en iyi arkadaşı Deve Dikeni Tomi de neşeyle selam vererek zıplayıp yanına gelirdi. Dikenci kısa kollarını sallar ve gülümserdi, pembe yanakları ışıllı parlardı. Herkesi sıcak bir kucaklaşmayla sarmak isterdi, ama yuvarlak dikenleri her yandan dışarı çıktığı için kucaklaşmak imkânsızdı.

Dikenci sorununu çözmeye karar verdi. Eski bir yastık buldu ve bir parça ip ile beline bağıladı. Yalpa yalpa, sallana sallana! Yastık her adımda kayıp duruyordu. Tomi kucaklaşmak için yaklaştığında yastık yana devrildi ve Dikenci yine dikenli hissetti. 'Eyvah,' diye iç çekti. 'Bu işe yaramayacak.'

Sonra Dikenci çizgili, örgü bir atkı denedi. Yuvarlak yeşil gövdesine sarıp sarıp doladı, ta ki sadece gözleri görünene kadar. 'Artık yumuşağım!' diye sevindi. Ama atkı çok sıcaktı ve çöl güneşi onu terletiyordu. Tomi'ye sarılmayı denediğinde atkı çözülüp düğüm oldu. 'Kucaklaşmak hâlâ çok zor,' diye mırıldandı Dikenci.

Dikenci'nin bir fikri daha vardı. Parlak çöl çiçekleri topladı ve dikenlerine tek tek taktı, ta ki yürüyen bir bahçeye benzeyene kadar. 'Artık hem güzelim hem yumuşak!' dedi. Ama çiçekler sıcakta hemen soldu ve arılar etrafında vızıldadı. Yoldan geçen bir kertenkeleye sarılmayı denediğinde zavalıcık hapşırdı. Dikenci çok üzüldü.

O öğleden sonra tuhaf bir rüzgâr esmeye başladı. Gökyüzü tozlu çay rengine döndü ve hava kumla doldu. 'Kum fırtınası!' diye bağırdı çöl hayvanları, saklanacak yer arayarak. Dikenci kendini yere sıkıca tuttu, pembe çiçeği titriyordu. Dönen tozun içinden minicik, korkmuş bir ses duydu. Biri fırtınada kaybolmuştu.

Bu, küçük kertenkele Lila'ydı! Kum rengi turuncu pulları toz içindeydi ve kocaman kehribar gözleri korkudan açılmıştı. Fırtına onu yakaladığında oyun oynuyordu ve şimdi annesini bulamıyordu. 'İmdat!' diye ciyaktadı. Dikenci hızlı davranması gerektiğini biliyordu. Dikenleri onu cesur olmaktan alıkoyamazdı.

Dikenci seslendi: 'Lila, buraya gel! Seni güvende tutacağım!' Kısa kollarını iyice açtı ve güçlü yeşil dallarıyla sıcacık bir sığınak yaptı. Lila koşup yanına sokuldu ve Dikenci dallarını yapraklı bir çadır gibi onun etrafına doladı. Kum uğulduyor ve dönüyordu, ama Dikenci'nin sığınağının içinde Lila kendini sıcacık ve korunmuş hissetti.

Fırtına şiddetle sürdü, ama Dikenci sapasağlam durdu. Lila'yı sakinleştirmek için ona komik şakalar anlattı ve yumuşak çöl şarkıları söyledi. 'Çok cesursun,' diye fısıldadı Lila. 'Ve en güzel sığınağı yapıyorsun,' diye ekledi, daha da sokularak. Dikenci gülümsedi, pembe yanakları parladı. Belki kucaklaşamıyordu, ama onun kadar güzel bir şey verebiliyordu: güvenli bir yer.

Bu sırada Anne Kertenkele bebeğini telaşla arıyordu. Rüzgâr uluyor, kum gözlerini yakıyordu, ama pes etmiyordu. Lila'nın adını tekrar tekrar seslendi. Bir kayanın altına saklanmış olan Deve Dikeni Tomi onu duydu ve zıplayarak dışarı çıktı. 'Beni takip et!' diye bağırdı. 'Dikenci'nin nerede olduğunu biliyorum!'

Tomi, Anne Kertenkele'yi fırtınanın içinden Dikenci'nin yanına götürdü. Rüzgâr sonunda dinince çöl sakinleşti ve sessizleşti. Anne Kertenkele, Lila'yı Dikenci'nin dalları arasına sokulmuş, sağ salım gördü. 'Yavrum!' diye bağırdı, koşarak yanına gitti. Lila annesine koştu, minik kuyruğu sevinçle kıvrıldı. Dikenci izledi, içi sevgiyle doldu.

Anne Kertenkele, sakın kahverengi gözlerinde minnet gözyaşlarıyla Dikenci'ye döndü. 'Yavrumu kurtardın,' dedi yumuşacık bir sesle. 'İyiliğin harika bir armağan.' Yanağını nazikçe onun yuvarlak yeşil yanına, iki yumuşak dikenin tam arasına bastırdı. 'Bu da benden bir kucaklaşma,' dedi. Dikenci'nin minik ağzı kocaman bir gülümsemeye dönüştü.

Bütün çöl komşuları etrafına toplandı. Dikenci'yi alkışladılar ve cesareti için teşekkür ettiler. Tomi kırmızı bandanasını sallayarak hoplayıp zıpladı. 'Sen bir kahramansın!' diye bağırdı. Dikenci kızardı, pembe çiçeği daha da parlak açtı. Gerçek bir kucaklaşma olmadan bile sevgisini en iyi bildiği şekilde gösterdiğini fark etti.

O günden sonra Dikenci sevgisini göstermenin yeni yollarını buldu. Sıcak günlerde küçük canlılara gölge sundu, yavru kuşları dallarının altında korudu ve herkese her zaman güzel bir söz söyledi. Arkadaşları onu kucaklaşmaları için değil, sıcacık kalbi için sevdiler. Dikenci de özen dolu davranışların 'seni seviyorum' demenin en az bir kucaklaşma kadar güzel bir yolu olduğunu öğrendi.

Tomi yine her gün ziyarete gelirdi ve birlikte güler, oynarlardı. Bazen Lila ve Anne Kertenkele uğrayıp hikâyeler anlatırlardı. Dikenci bir daha asla yastık ya da atkı takmadı, ama zaten ihtiyacı da yoktu. Kolları her zaman açıktı, sığınak ve huzur vermeye hazırdı. Ve karar verdi ki bu, en güzel kucaklaşma türüydü.

Yani bir gün o güneşli çölde dolaşırsanız, tepesinde pembe bir çiçek olan yuvarlak yeşil kaktüsü arayın. Gülümsüyor olacak, yanakları pembe, bir arkadaşına yardım etmeye hazır. Sizi kollarıyla kucaklamayabilir, ama iyiliği sıcacık bir battaniye gibi etrafınızı saracak. Ve sevginin birçok güzel şekilde geldiğini anlayacaksınız.